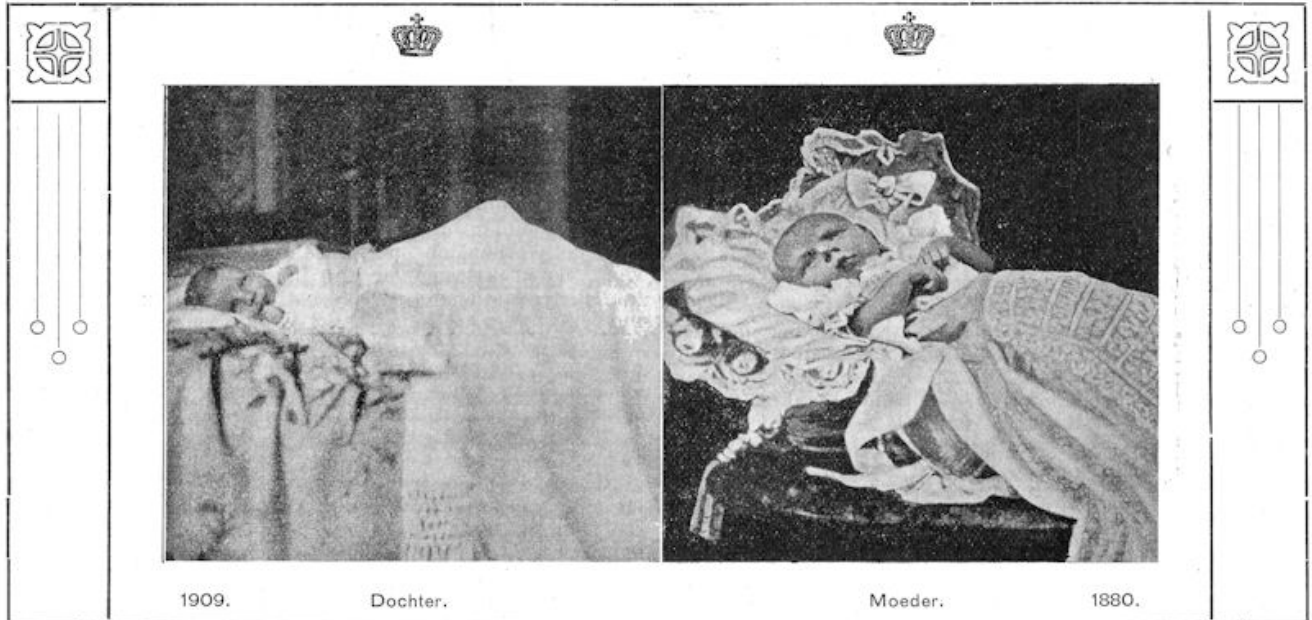

De eerste verjaardag van Prinses Juliana.

Prinses Juliana verjaart voor den eersten keer. Het valt niet moeilijk daarover met geestdriftige woorden te schrijven en te spreken; we hebben slechts dagbladen en tijdschriften van een jaar geleden voor den dag te halen, en we zullen ons verbazen over den rijkdom van

jongste zoon van onzen laatsten koning geboren. Heel groot was het aantal geboorten dus heusch niet geweest, bij menschenheugenis. Hoe heel anders bij onzen Duitschen buurman, waar in de laatste dertig jaar zes zonen en een dochter geboren zijn, en waar tegenwoordig de kleinzonen van den keizer bij halve dozijnen komen. Neen,

1909.

Dochter.

Moeder.

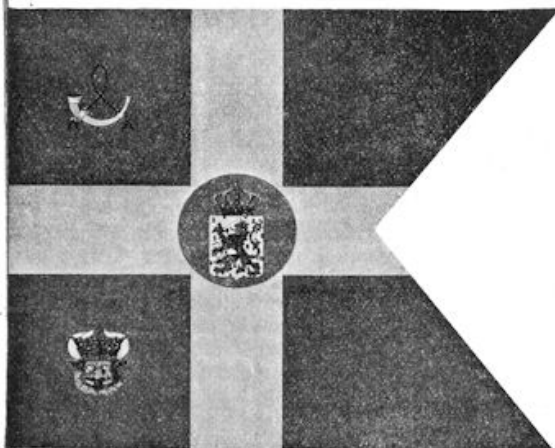
1880.

woorden en gedachten, toen uitgesproken door een volk, dat gewoonlijk met zijn gevoelens niet te koop loopt, dat de warmste uiting van het hart bewaart voor den intiemsten kring.

Maar 't was geen wonder, dat we verrukt waren. Al acht jaren was ons koninklijk paar getrouwd, en al een paar

we waren bepaald niet verwend, en onze belangstelling was er zooveel te grooter door.

Ditmaal nog in 't bijzonder. Onze koningin was de laatste van haar geslacht, de eenige nakomeling van de Nederlandsche Nassaus en Oranjes. Toen zij zelve geboren

Vlag en wapen van H. K. H. Juliana, Prinses van Oranje-Nassau, Hertogin van Mecklenburg.

malen was onze verwachting teleurgesteld. Zoo heel dikwijls hadden we in de laatste tijden niet gejuicht bij de geboorte van een koningskind. 't Was al negen en twintig jaar geleden; toen gold het, in 1880, de koningin zelf. En precies negen en twintig jaar vroeger, in 1851, werd de

werd, had ze nog een volwassen broer, in wien wij meenden, dat het vorstehuis zou voortleven, en daarom verheugden we ons wel in het dochtertje, dat den grijzen ouderdom des konings nog eenige jaren zou verkwikken, maar dat de geboorte van 1880 een nationale gebeurtenis zou zijn,

dat was alleen nog een mogelijkheid, die pas vier jaar later zekerheid werd. Nu in 1909 wisten we, dat de koningin de eenige was; wanneer zij kinderloos stierf, dan was het met ons vorstenhuis gedaan. Want de verre achterneven van Saksen-Weimar of van Wied konden we moeilijk rekenen tot het huis van Oranje.

En om het oude vorstenhuis was het ons te doen.

Er zijn tegenwoordig menschen, die niet begrijpen, waarom we bij de geboorte van ons vorstenkind harder hebben gejuicht dan bij de geboorte van elk ander kindje! Wie het hart op de rechte plaats heeft, verblijdt zich bij de geboorte van elk menschenkind, omdat hij weet, dat het de God des levens is, die het leven geeft, en bij elke geboorte Zijn wondere macht toont. Maar wie bij de geboorte van prinses Juliana niet extra heeft gejuicht, of een traan in het oog heeft gevoeld, die toont alleen, dat hij onze geschiedenis niet kent of niet wil kennen.

Nederland is één land geworden — gemaakt is beter woord — door Karel V in 1548. Vóór dien tijd was het een verzameling van verschillende staatjes, die niets met elkaar te maken hadden, en elkander dikwijls beoorloogden. Langzamerhand waren die staatjes in één hand gekomen, en die eene hand bond ze samen tot één staat. Dat vorst en volk één waren, kon men in die dagen moeilijk beweren; er was geen band, die ze vereenigde, geen gemeenschappelijke geschiedenis. Maar zie, nog was de jonge staat slechts elf jaren oud, of de band werd gelegd tusschen Nederland en Oranje. In 1559 werd Willem I stadhouder van drie der voornaamste gewesten, Holland, Zeeland en Utrecht, en van dien dag behooren Oranje en Nederland bij elkander.

Want Willem van Oranje begon onmiddellijk den strijd voor de rechten van het Nederlandsche volk, eerst tegen Granvelle, toen tegen Alva, tegen Requesens, tegen Parma. We behoeven dien strijd niet in de herinnering wakker te roepen; iedereen kent de geschiedenis van onze wording. In de jaren tusschen 1559 en 1584 is Nederland niet tot één land gemaakt, maar geworden. En dat zijn juist de jaren van Willem van Oranje.

Nederland is niet geworden zonder Oranje, en Oranje niet zonder Nederland. En daarom waren we met weemoed vervuld, toen ons in 1890 niets overbleef dan een jeugdige Koningin, en we begonnen te vragen, of misschien eenmaal Nederland zonder Oranje zou moeten bestaan, en zulk een heerlijk stuk van onze geschiedenis afgesloten zou worden; onherroepelijk. En onze bezorgdheid nam toe, toen het huwelijk onzer Koningin kinderloos dreigde te zullen worden.

Was het dan wonder, dat we juichten, toen prinses Juliana geboren werd, en we mochten hopen, dat onze droevige gedachte niet vervuld zou worden; dat Nederland en Oranje bijeen mochten blijven? De dagen van verleden voorjaar gaven uiting aan den grooten overgang van weemoed tot blijde hoop, en daarom zijn die dagen eenig in onze geschiedenis.

Of wij prinses Juliana zoo bijzonder liefhebben? Dwaze vraag! De meesten onzer hebben haar nog niet gezien, en indien wel, dan nog maar op een afstand in een rijtuig. En we hebben gelezen, dat ze haar eerste stappen heeft gedaan, en haar eerste woorden heeft gesproken, precies als alle kinderen. Is daar nu iets bijzonders in? Neen, niets bijzonders. Dát is het niet. Maar dat ze bestaat, dát is het, waarvoor we God danken, en daarom stellen we belang in alles wat haar aangaat, en hebben we haar portret overal in onze huiskamers.

Zeg niet, dat we conservatief zijn, als wij terugzien op de geschiedenis van ons land, en daarin onze Oranjeliefde grondvesten. Wij zien in de geschiedenis *het werk Gods*. Zijn hand heeft ons samengebracht. Een broeder wordt in de benauwdheid geboren. En is het niet geweest in groote benauwdheid, dat het Huis van Oranje ons tot een broeder geworden is? Als ge dat niet weet, lees dan onze geschiedenis van de zestiende eeuw eens na, en dan vraag ik u, of er ter wereld één volk en één vorstenhuis is, zoo door banden van gemeenschappelijk lijden en wederzijdsche opoffering aan elkander gehecht als ons volk en ons vorstenhuis. En de liefde, die wij in het hart dragen tot ons jeugdig koningskind, is niet onze liefde tot haar persoon, maar de liefde tot haar geslacht.

En onze historische zin doet ons ook hechten aan de ouderwetsche vlaggen en wapens, die de koningin voor haar dochter heeft vastgesteld. Familiewapens en familievlaggen hebben slechts weinigen onzer, en in onzen gelijkmakenden tijd gevoelen we er over 't algemeen weinig voor. Wij meenen tegenwoordig, dat onze geschiedenis eigenlijk nu pas begint, en in onzen eigenwaan willen we het groote verleden, dat ons vernedert, liefst vergeten! Daarom willen we van geen familiewapens meer weten, want die spreken van vroeger tijden. Onze koningin is wijzer geweest, en heeft voor haar dochter een wapen doen samenstellen, dat van historie spreekt. Zie dat wapen aan, en ge hebt Oranje, Nederland en Mecklenburg vóór u. Rechts boven en links beneden de jachthoorn van azuur gesnoerd en geopend van keel, beslagen van zilver, zooals het heet in wapentaal, dus een hemelsblauwe jachthoorn, met rood snoer en van binnen rood, en met zilveren beslag; dat is het oude wapen der Oranjes, bekend reeds in de twaalfde eeuw. Links boven en rechts beneden de gouden leeuw van Holland op een azuren veld, bezaaid met gouden blokken, een beeld, dat zinnebeeldig Nederland voorstelt. En in 't midden de zwarte stierenkop met zilveren horens, roode tong, en een driebladige kroon van goud, het wapen van Mecklenburg.

En evenzoo spreekt de vlag der prinses van historie. Die vlag is Oranje met een vierarmig staand kruis van Nassausch blauw. De hoogte van de vlag is $\frac{5}{6}$ van de breedte; zij is driehoekig uitgesneden tot op een derde van de lengte; het blauw is $\frac{1}{5}$ der breedte van de vlag. In het midden van het kruis bevindt zich een medaillon met een middellijn van $\frac{3}{14}$ der vlag, waarvan de bovenste helft weer den jachthoorn van Oranje en de benedenste helft den stierenkop van Mecklenburg vertoont.

Zie, dat is zinnebeeldige taal, die wijst op het leven van een geslacht. Prinses Juliana begrijpt daar nog niets van, maar zij zal het leeren verstaan, en zij zal zich één leeren gevoelen met het geslacht harer voorouders, één ook met Nederland. Misschien zal zij eenmaal de kroon dragen; misschien geeft God in Zijn liefde ons nog een prins, in wien het geslacht zich voortplant. Wij weten het niet; we kunnen niet in de toekomst zien. Maar zoolang prinses Juliana alleen blijft, is zij voor ons de voortzetting van het geliefde Oranjehuis, en daarom verblijden we ons op haar eersten verjaardag met groote blijdschap, en bidden we om Gods rijken zegen voor haar persoonlijk en voor het geheele koninklijke gezin.

A. L.

